

שושנה צ'רפק ז"ל

דברי הספד

אמא יקרה שלנו!

אני מביט על האנשים שבאו לחלוק לך כבוד אחרון, רובם ככולם ידידים ומכרים של ליאור, שוקי ושלי.

הקרובים שלך, אמא, אינם איתנו כאן. הם נשארו, לפני למעלה מ-60 שנה, בבורות ההריגה במיידנק, בתאי הגזים באושוויץ ובמקומות רבים אחרים ברחבי פולין.

אתם, נכבדי, הרשו לי לספר לכם בקצרה על אמא שלנו.

אמא נולדה בפולין לפני כ-85 שנה בעיירה קטנה, טרוכנברוד שמה, בבית יהודי, ציוני, זוג הורים, 7 אחים ואחיות. לאמא היו חיי ילדות מאושרים, אמא היתה ילדה חכמה, יפיפיה מוכשרת מאד.

את לימודי התיכון החלה בעיר לוצק הקרובה למקום מגוריה. אמא בלטה בהישגיה, היתה תלמידה מצטיינת, הכל נבאו לה עתיד ורוד.

והנה פרצה לה מלחמת העולם השנייה והכל השתנה כערף עין. בגיל 15 נותרה אמא יתומה, ללא הורים, ללא משפחה, בורחת ליערות, מסתתרת בבורות, מצטרפת לפרטיזנים, מתחילה את מלחמת ההישרדות הפרטית שלה. אמא עוברת במחנה ההשמדה אושוויץ הנורא, ושם חדלה להיות הנערה היפה שושנה. היא היתה מספר – 66326 התבוע על זרועה.

אמא עוברת במחנה אושוויץ תלאות וייסורים, שבעה מדורי גיהנום ונשארת בחיים. אמא יצאה לחופשי, חבולה בגופה וגרוע יותר בנפשה.

על הנזקים הגופניים אמא התגברה, הנזקים הנפשיים הכריעו אותה. אמא התהלכה כל חייה בתחושה שרודפים אחריה, שמרעילים לה את הבית, הגזים חודרים דרך הקירות, הגזים יוצאים מהברזים. "לנספים היו 2 דקות של סבל בתאי הגזים ואני חיה 60 שנה בקרמטוריום" אמרה אמא לא אחת.

אמא, אני לא דובר אידיש, אבל משפט אחד שמעתי ממך מאות פעמים, אזכור כל חיי

"פארוס קים דוס מיר"

ובעברית, למה זה מגיע לי?

ובאמת, אמא, זה לא הגיע לך!

לא הגיע לך להתהלך בבית עם כיסוי בד על הפה שיסנן את האוויר הרעיל
שכביכול, את נושמת.
לא הגיע לך לבלות לילות ארוכים בחורף הקר יושבת על כסא מחוץ לבית –
בורחת מהגזים.
לא הגיע לך לחיות בתוך עולם מלא סיוטים ומחשבות רעות.
לא הגיע לך להיות עצובה כל כך.

כמה קשה היה לנו, הילדים שלך, הנכדים שלך לראות אותך סובלת, בלי יכולת
לעזור. כל ניסיון לשכנע אותך שאת מדמיינת, שאת טועה רק החרף את הבעיה. לא
היה רופא ולא נמצאה תרופה שיכלו לסייע.

ביום שישי האחרון, כשקבלנו את הבשורה המרה, עמדנו שלושתנו שוקי, ליאור ואני
ליד מיטתך, שכבת שלוה ורגועה. לא עוד הנשימות הכבדות בעזרת מכונת ההנשמה,
לא עוד סיוטים ומחשבות, לא עוד סבל מתמשך.

אמא, היית גיבורה אמיתית, שרדת את השואה, עלית לארץ, הקמת בית, גידלת
באהבה ובמסירות 3 ילדים, חינכת אותנו ליושר, לנאמנות, לנתינה ולצניעות, לא
חסכת מאיתנו דבר, ואת הסתפקת במועט, הכל נתת לנו. חשוב היה לך שנלמד,
שנתקדם, שנצליח ואנו חייבים לך תודה ענקית.

אנו עומדים כאן היום, שלשת ילדיך, ליאור, שוקי ויהודה, ארבעת נכדיך, שירה,
דורון, איתי ודנה ושלושת נינייך, נועם, גילי ורוני והמשפחה עוד תגדל, תתרחב ותפרח.
אנו מבטיחים לך להיות מלוכדים, לזכור ולהזכיר אותך, לספר את סיפור חייך.
תמיד תהיי איתנו, אנו גאים בך!

אנו אוהבים אותך, אמא! אהבה גדולה!!!

נוחי על משכבך בשלום.
תהיי נשמתך צרורה בצרור החיים.

אמן !